

רע"פ 4311/13 - י.פ. נ' מדינת ישראל

רע"פ 4311/13 - י.פ. נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 4311/13

י.פ.

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[20.08.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 23.5.2013, בע"פ 35041-03-13, אשר ניתן על-ידי כב' השופטים י' נועם; כ' מוסק; ו-מ' בר-עם

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים י' נועם; כ' מוסק; ו-מ' בר-עם), בע"פ 35041-03-13, מיום 23.5.2013, ובו התקבל באופן חלקי ערעורו של המבקש, אשר הופנה נגד הכרעת דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' רון), בת"פ 3980-04-12, מיום 4.3.2013, ועל גזר הדין בעניינו מיום 11.3.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום הכולל ארבעה אישומים, ולהלן תיאור העובדות העולות מהן: במסגרת האישום הראשון נטען, כי ביום 22.3.2012, בשעה 12:00 או בסמוך לה, תקף המבקש את גרושתו (להלן: המתלוננת), בביתם המשותף אשר במעלה אדומים, בכך שהתיישב עליה וחנק אותה, עד שאיבדה את הכרתה. לאחר זאת, קשר המבקש את ידה ואת רגליה של המתלוננת, וסכר את פיה. בהמשך, שפך המבקש מים על פניה של המתלוננת בניסיון לעוררה, ולאחר שהתעוררה הכניס המבקש כדורי "קלונקס" אל פיה של המתלוננת, תוך שהורה לה לבלוע אותם. המתלוננת ירקה את הכדורים, אך המבקש סטר לה והמשיך לדחוף כדורים לפיה. כתוצאה ממעשים אלה, נגרמו למתלוננת, כך נטען, חבלות של ממש.

מהאישום השני עולה, כי מספר חודשים עובר לאישום הראשון, בתאריך שאיננו ידוע במדויק למאשימה, סטר המבקש למתלוננת בחוזקה, מספר פעמים, התיישב עליה, חנק אותה ונשך אותה בשפתיה. כתוצאה ממעשים אלה, נגרמה למתלוננת, כך נטען, חבלה של ממש.

במסגרת האישום השלישי נטען כי, במהלך חודש ספטמבר 2011, או בסמוך לכך, במועד שאיננו ידוע במדויק למאשימה, תקף המבקש את המתלוננת בביתם המשותף, בכך שהשליך אותה על רצפת הבית, התיישב עם ברכיו על חזה וחנק אותה. בהמשך, איים המבקש על המתלוננת כי יהרוג אותה במידה שתפנה למשטרה.

מהאישום הרביעי עולה כי, החל מיום 25.3.2012, ובמשך שבוע ימים, הפר המבקש הוראה חוקית, אשר ניתנה כדין על-ידי בית-המשפט, לפיה שוחרר המבקש ממעצרו בתנאי שלא יכנס לעיר מעלה אדומים, יחתום על התחייבות, וייתייב לחקירה כל אימת שיידרש לכך. בכתב האישום נטען, כי לאחר שחרורו ממעצר לא התייבב המבקש לדיון שאליו התחייב להגיע, וניתק קשר באופן שלא איפשר לזמנו לחקירה.

בגין ביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום, יוחסו למבקש העבירות הבאות: שתי עבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

3. ביום 4.3.2013, החליט בית-משפט השלום לזכות את המבקש מהעבירות אשר יוחסו לו באישומים השני והשלישי, לנוכח ספקות וקשיים שהתעוררו בנוגע לגרסתה של המתלוננת. לעומת זאת, הורשע המבקש בעבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין שיוחסה לו במסגרת האישום הראשון, לאחר שנקבע בהכרעת הדין, כי הנטען באישום זה נתמך בראיות חיצוניות שאינן נובעות, בין במישרין ובין בעקיפין, מדבריה של המתלוננת עצמה בבית-המשפט. בין היתר, הסתמך בית-משפט השלום על תעודה רפואית ותצלום אשר הוגשו לבית-המשפט, המלמדים על הפגיעות אשר ספגה המתלוננת בצווארה, כתוצאה ממעשיו של המבקש. יחד עם זאת, קבע בית-המשפט, כי אין בידיו חיזוק ראיתי בנוגע לניסיונו של המבקש לכפות על המתלוננת לבלוע כדורי "קלונקס".

עוד ראוי לציין, כי במהלך הדיון בפני בית-משפט השלום חזרה בה המאשימה מן הנטען באישום הרביעי, אשר בכתב האישום.

ביום 11.3.2013, לאחר שטענו הצדדים לעונש, גזר בית-משפט השלום את דינו של המבקש. בפתח גזר דינו, נדרש בית-משפט קמא לקביעת מתחם העונש ההולם, וקבע, כי חרף היותם של המבקש והמתלוננת גרושים, עדיין מדובר במקרה של אלימות בין בני-זוג. לפיכך, קבע בית-המשפט, כי בשים לב לעובדה שקיימים "אלמנטים שלא הוכחו" במסגרת האישום הראשון שבו הורשע המבקש, הרי שמתחם העונש ההולם, בנסיבות העניין, נע בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל. לאחר זאת, ומששקל את הנסיבות לקולא ולחומרה גזר בית-משפט השלום על המבקש 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; ו-5 חודשי מאסר על-תנאי, לבל יעבור, במשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה לפי סימן ח' של פרק י' לחוק העונשין.

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית-משפט השלום לבית-המשפט המחוזי בירושלים. בערעורו טען בא-כוחו דאז של המבקש, עו"ד שאול עזרא, כי שגה בית-משפט השלום משהרשיע את מרשו באישום הראשון שבכתב האישום, חרף עמדתו הכללית בדבר מהימנותה הבעייתית של המתלוננת. לחילופין, עתר הסנגור להקלה בעונש, אשר הושת על מרשו בבית-משפט השלום.

ביום 23.5.2013, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית-משפט השלום, אך קיבל את הערעור בנוגע לחומרת העונש שהושת עליו.

בהתייחסו לטענות בנוגע לעצם הרשעתו של המבקש, קבע בית-המשפט המחוזי, כי היות שבית-משפט השלום נזהר מלסמוך ממצאים על יסוד עדותה היחידה של המתלוננת, אלא מצא לה תימוכין אובייקטיביים, הרי שאין מקום להתערב בהכרעת הדין בעניינו של המבקש. יחד עם זאת, הדגיש בית-המשפט המחוזי, כי ההרשעה מתייחסת אך ורק לגרימת חבלות של ממש בצווארה של המתלוננת. במצב דברים זה, ולאור עברו הנקי של המבקש, מצא בית-המשפט המחוזי לקבל את ערעורו של המבקש בנוגע לחומרת העונש, וקבע כי המבקש ירצה 8 חודשי מאסר בפועל, תחת 14 החודשים, אשר נגזרו עליו בבית-משפט השלום. יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם. היות שהמבקש היה נתון במעצר במשך 12 חודשים, קבע בית-המשפט המחוזי כי יש לראות במבקש כמי שריצה את עונשו.

הבקשה

5. המבקש הגיש, בעצמו, את בקשת רשות הערעור לבית-משפט זה, אשר בה נטען כי שגו הערכאות הקודמות משהסתמכו על צילום, אשר נערך למתלוננת מספר ימים לאחר האירוע הנטען באישום הראשון, בעוד שבצילום, אשר נערך למתלוננת קרוב יותר למועד האירוע, לא נמצאה, כך לטענת המבקש, כל עדות לפגיעה. עוד הוסיף המבקש, כי שגה בית-משפט השלום משסרב להוציא צווי הבאה למספר עדי הגנה, אותם ביקש המבקש להעיד. המבקש טוען כי בקשתו "מעוררת שאלות משפטיות כבדות משקל המשליכות על זכויותיהם החוקתיות של האזרחים במדינה", ולפיכך יש ליתן לו רשות ערעור.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובצרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי עניינו של המבקש איננו מקים עילה לדיון "גלגול שלישי" בפני בית-משפט זה, וזאת מהטעמים שלהלן.

בית-משפט זה פסק, לא אחת, כי רשות ערעור שמורה אך לאותם מקרים ייחודיים המעוררים שאלה משפטיות נרחבת או סוגיה ציבורית נכבדה, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, או במקרים המעוררים חשש מפני עיוות דין בעניינו של המבקש (רע"פ 2956/13 דמקני נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב-יפו (31.7.2013); רע"פ 3856/13 יצחקיאן נ' מדינת ישראל (30.7.2013)). סבורני, כי תנאים אלה אינם מתמלאים בעניינו של המבקש. המבקש ציין, בשולי דבריו, כי עניינו מעורר שאלות חוקתיות בעלות השלכות רחב ניכרות, ואולם למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, ברי כי הטענות המועלות בבקשה נוגעות לעניינו הפרטי של המבקש - הא ותו לא. לא זו אף זו, הלכה למעשה, טענותיו של המבקש הן טענות "ערעוריות" במהותן, והליך בקשת רשות הערעור איננו האכסניה הראויה לדיון בטענות מסוג זה. מטעם זה בלבד, דין הבקשה להידחות.

לגופם של דברים אציין, למעלה מן הנדרש, כי לאחר עיון בהכרעת דינו של בית-משפט השלום, נראה כי לא נפל כל פגם בקביעותיו העובדתיות, המבוססות גם על ראיות אובייקטיביות, ובדין נדחה הערעור על-ידי בית המשפט המחוזי.

7. סיכומם של דברים, משלא מצאתי כל הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, י"ד באלול התשע"ג (20.8.2013).